

EGY KÖZÉRDEKŰ KIADVÁNY:

Műfaját tekintve: bookazin, vagyis, könyv és magazin „keveréke”. Megjelenését tekintve magazin, a benne foglaltak azonban „komolyabb” műfajra engednek következtetni. Vagy legalábbis, arra készítik az érdeklődőt, hogy bakancslistájára vegyen megannyi utánanéznivalót.

Az Artisjus Egyesület 2018-ban hívta életre a dalszerzők napját. Azért október 8-ra esett a választás, mert 1965-ben e napon került közönség elé az első magyar nyelvű rockdal/beatdal (a Bosch klubban Szörényi-Bródy: Óh, mondd).

A dal érték – ezt hangsúlyozta tételmondatával az Artisjus kezdeményezése: „2025: A magyar dalszerzés éve”. Aktualizálásként három jubileumot emelt ki: 60 éve készültek a Szörényi-Bródy szerzőpáros első magyar nyelvű beatdalai (a magyar könnyűzene születésének szimbolikus időpontja), 120 éve kezdett népzene gyűjteni Bartók és Kodály, 150 éve született Huszka Jenő, aki nemcsak operettjeivel írta be magát a zenetörténetbe, hanem jogászként is jelentős részt vállalt a magyar szerzői jogvédelem megalapozásában.

A bookazin alcíme: Magyar zenei újjászületések a 20. században. Nem biztos, hogy „közönségcsalogató” – annál inkább a címlap a patchwork-fotomontázsa, amelyen a különböző korosztályok egyaránt találnak figyelemfelkeltő „ismerősöket”. A tartalomjegyzék pedig megerősíti: a „könnyűzene” értékeinek jut megkülönböztetett figyelem. Az első címnek több generáció számára van

konkrét zenei „jelentése”: Keresem a szót, keresem a hangot. A második keresetten bulvárosodott: „Szarszagtól a halhatatlanságig” – ezt némiképp finomítja a tematika valamelyest képzavaros beharangozása: 60 éve szülte meg Szörényi és Bródy a magyar popzenét. A történeti zenék bővületében élő idősebb generáció számára afféle szembesítés mindennapjainkkal a magyar beat örökségét feltérképező körkérdés, amelyben megannyi, az időse(bbe)k számára ismeretlen könnyűzenész és együttes nyilatkozik. Egy zenekari evolúció folyamatával, állomásaival ismerteti meg olvasóit Novai Gábor, akinek sokrétű munkássága több együttes életében játszott jelentős szerepet – egyszersmind szakmai életrajzával is érdekes-tanulságos olvasmányhoz jutunk. Érdekes arckép-gyűjteményt kapunk elsőkézből Gyöngyösi Leventétől, kultúrtörténeti háttérrel. A kortárs zeneszerzők között azok közé tartozik, aki személyiségével, gondolatvilágával és zenéjével egyaránt képes megszólítani különböző korosztályokhoz tartozó hallgatóságot (beleértve a szakmai közönséget és a laikus zenebarátokat egyaránt). Sajnos, a vele készült beszélgetésbe olyan „sajtóhiba” csúszott, amit a szakmabeli joggal tart „megengedhetetlennek”, hibásan szerepel egyik tanárának a neve – azé a Fekete Győr Istváné (1936–2024), aki zeneszerzés- és zeneelmélettanárként muzikusok generációját szoktatta igényes és értő zenehallgatásra. Méltán kapott helyet a kiadványban a Cseh Tamás örömségével foglalkozó fejezet. Tanulságos kitekintést kapunk a Csík Zenekarból ismert Szabó Attilától csakúgy, mint a dalköltő-képzés új lehetőségeit is feltáró Kollár-Klemencz Lászlótól. Helyet kapott a kötetben egy beszélgetés dr. Ertünger Alpaslan karmester-zongoraművésszel („Szívügyemmé vált Bartók”), Hiperkorrekció címmel részletet olvashatunk Szűcs Krisztián Sznobellák című, készülő kötetéből, végigtekinthetjük az idén Artisjus-életműdíjas Geszti Péter pályájának alakulását, a Hagyományok Háza főigazgatójával, Both Miklóssal készült interjúból pedig megtudjuk, véleménye szerint „Mit tanul az AI Bartóktól és Kodálytól?”. Más és más élményt jelent a különböző korosztályú olvasók számára a ’60-as évek emblematisz fővárosi (könnyűzenei) koncerthelyszíneknek felidézése, ugyanakkor mindenki számára egyaránt érdekes a „Kis magyar hanghordozó-evolúció” végigkövetése. Objektív és egyedi szubjektív szempontok megismertetésére is jutott lehetőség (jogvédelem, könnyűzenei export-kísérletek stb.), és madártávlatból betekintésre az Artisjusnak a magyar zenét támogató tevékenységét illetően – s természetesen szóba kerülnek a mesterséges intelligenciával kapcsolatos kérdéskérdések, aggályok, amelyeket Rab Árpád jövőkutató igyekszik helyes mederbe terelni...

A Dalszerző szerkesztőinek és szereplőinek egy csoportja 2025. október 7-én a Magyar Zene Háza könyvtárában, a magyar dalszerzés éve alkalmából megjelent Dalszerző bookazin bemutatóján.

Álló sor: Horváth Gergely, dr. Szinger András, Németh Alajos Lojzi, Novai Gábor, Szabó Attila, Péczeli Dóri, Csengey Balázs, Bajnai Zsolt, Rónai András.

Térdelők: Tábori Kálmán, Geszti Péter, Szűcs Krisztián, Lombos Márton

Fotó: Labancz Viktória

<https://dalszerzo.hu/hirek/dalszerzok-a-konyvtarban/>

100 számozott oldal terjedelmén aligha lehet számonkérni bármiféle teljességre törekvő tendenciát – ez a terjedelem viszont ideális arra, hogy fotókkal illusztrálva érdekes, olykor továbbgondolásra érdemes témákat vessen fel, portrékat skiccel fel, egyfajta koncentráltságban „ütköztetve” nézeteket, véleményeket, elképzeléseket. S ha hozzávesszük a QR-kódokkal kibővített tartalmat, azzal a meggyőződéssel tesszük le a kiolvasott bookazint, hogy megérte a ráfordított időt. Muzsikusnak, zenekedvelőnek, a közelmúlt és napjaink zenei életében tájékozódni vágyóknak egyaránt. És körvonalazódik az igény: érdemes lenne tervbe venni egy kis magyar könnyűzene-történet megírását is – addig, amíg a megélt tapasztalatok árnyalhatják a kizárólag dokumentációként fennmaradt tényanyagot.

Fittler Katalin